

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa Syndyka masy upadłości P. [...] Sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej w B.

przeciwko [...] – E. [...] spółce jawnej w S.

o uznanie czynności za bezskuteczną,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 lutego 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...].

z dnia 31 marca 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3600,- (trzy
tysiące sześćset) złotych z tytułu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 31 marca 2015 r. Sąd Apelacyjny w [...], po rozpoznaniu apelacji pozwanej firmy [...] E. [...] sp. jawnej w S. od wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 30 września 2014 r. zmienił ten wyrok tylko w zakresie nakazania pozwanemu uiszczenie opłaty sądowej, w pozostałym zakresie oddalił apelację i zasądził koszty postępowania na rzecz powoda Syndyka Masy Upadłości [...] P. Spółki z o.o. w upadłości likwidacyjnej w B., w sprawie o uznanie czynności zdziałanej przez powoda z pozwanym za bezskuteczną. Oddalając apelację co do meritum sprawy Sąd drugiej instancji podzielił ocenę prawną zawartą w wyroku

Sądu Okręgowego, mocą którego powództwo zostało uwzględnione na podstawie art. 527 k.c. w związku z art. 131 Prawa upadłościowego i naprawczego (dalej jako p.u.n.).

W skardze kasacyjnej pozwany zarzucił Sądowi Apelacyjnemu naruszenie w zaskarżonym wyroku przepisów prawa materialnego, tj. niezastosowanie art. 127 ust. 1 p.u.n., niezastosowanie art. 527 § 1 i 2 k.c. w związku z art. 131 p.u.n. oraz błędną wykładnię art. 876 § 1 i nast. k.c. w związku z art. 248 p.u.n. Naruszenia przepisów postępowania dotyczą art. 230 i art. 232 k.p.c. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł o jej nie przyjmowanie do rozpoznania, ewentualnie oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na nie spełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący powołał się na występowanie istotnych zagadnień prawnych oraz na potrzebę wykładni przepisów związanych ze stosowaniem skargi pauliańskiej co do czynności działanych w okresie ochrony przewidzianym w art. 127 ust. 1 p.u.n., jeżeli upadłość została ogłoszona. W szczególności, zdaniem skarżącego odpowiedzi wymagają zagadnienia dotyczące możliwości stosowania w okolicznościach rozpoznawanej sprawy art. 131 oraz art. 127 ust. 1 p.u.n.; osoby wierzyciela w odpowiednim stosowaniu art. 527 § 1 k.c. w związku z art. 131 p.u.n.; odpowiedniego kryterium niewypłacalności (art. 527 § 2 k.c. w związku z art. 131 p.u.n.), gdy upadłość została ogłoszona „pod kryterium” określonym w art. 11 ust. 2 p.u.n. oraz jak w upadłości ogłoszonej według art. 11 ust. 2 p.u.n. odpowiednio stosować art. 527 § 2 k.c. w związku z art. 131 p.u.n. „dla kwalifikowania i oceny zmiany w stopniu niewypłacalności”. Sformułowane pytania zostały uzupełnione pytaniami szczegółowymi odzwierciedlającymi okoliczności rozpoznawanej sprawy w związku z zaskarżonym wyrokiem i jego uzasadnieniem.

Mimo zapowiedzi szerszego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie nastąpiło to w sposób wyodrębniony od uzasadnienia podstaw kasacyjnych i kwestie te mieszają się ze sobą, mimo wyraźnej dyspozycji zawartej w art. 398⁴ § 2 k.p.c. W rezultacie problem wykładni art. 127 ust. 1 p.u.n. został tak przedstawiony w motywach wniosku, że oderwał się od argumentacji poczynionej przez Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, a odpowiedź na zgłoszone wątpliwości utraciła znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku (s. 10 i nast.), chociaż art. 127 ust. 1 p.u.n. był przedmiotem interpretacji Sądu drugiej instancji, to ostatecznie nie został zastosowany w sprawie i nie był podstawą rozstrzygnięcia w wyroku Sądu Okręgowego. W konsekwencji nie został wystarczająco wykazany związek przedłożonych zagadnień prawnych z rozstrzygnięciem, a kwestie sformułowane w skardze nie zostały powiązane wprost z możliwym zakresem kontroli zaskarżonego orzeczenia w postępowaniu kasacyjnym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08). Tym samym, nie została spełniona jedna z podstawowych przesłanek istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu, jaki mu nadaje utrwalone orzecznictwo i piśmiennictwo na gruncie art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 2010 r., II UK 363/09; z 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13; z 11 lutego 2015 r., V CSK 413/14). Ponadto, skarżący próbuje formułować uzasadnienie przedstawionych zagadnień prawnych na tle własnego, częściowo zmienionego w stosunku do ustalonego przez Sądy w toku instancji stanu faktycznego, co nie jest dopuszczalne w skardze kasacyjnej (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.